

KAREN KINGSBURY

MET OPEN ARMEN

ROMAN

1

Joshua Nunn liep in zijn kantoor heen en weer tussen een kast vol archiefmappen en de verhuisdozen die hier en daar op de vloer stonden. Hij had niet verwacht dat het zo moeilijk zou zijn om alle spullen van zijn overleden zakenpartner in te pakken en na te denken over zijn eigen toekomst – of wat ervan over was. Er hing een bedrukte, trieste sfeer in het stille kantoor, alsof zelfs de muren rouwden om het verlies van de charismatische man wiens aanwezigheid deze ruimte ooit zo gedomineerd had.

Joshua zuchtte. Hij had zich zijn hele leven lang niet zo eenzaam gevoeld.

Bob Moses, senior advocaat en al jarenlang Joshua's vriend, had het Instituut voor Godsdienstvrijheid in Bethany, in de staat Pennsylvania, maar om één reden opgezet: om terrein te heroveren dat de vijand ingepikt had. 'Kom bij mij werken,' had Bob gezegd toen hij Joshua drie jaar geleden over zijn plan vertelde. 'Het beloofde land wacht op ons!'

En dat bleek inderdaad zo te zijn. Ze hadden het afgelopen half jaar twee zaken gewonnen die hier in Pennsylvania speelden. In de ene zaak had een groep die tegen de vrije uitoefening van het geloof was een schooldistrict voor de rechter gedaagd om te voorkomen dat studenten voor aanvang van hun footballwedstrijden in gebed gingen. De zaak dreigde landelijke aandacht te gaan krijgen, net als een vergelijkbare zaak in Texas een

aantal jaren geleden. Maar dit keer had de tegenpartij eieren voor haar geld gekozen en zich teruggetrokken toen ze tegenover Bob en Joshua kwam te staan.

‘God houdt dit advocatenkantoor in Zijn hand,’ zei Bob vaak. ‘Ik voel het, Joshua. Hij heeft grote plannen met ons.’

Ze droomden ervan meer advocaten in dienst te nemen en een groter kantoorgebouw te kopen, en hoopten een centralere rol binnen de Amerikaanse advocatuur te gaan spelen. Dan zouden ze zich kunnen aansluiten bij vergelijkbare organisaties die op landelijk niveau voor de christelijke zaak streden.

Maar alle dromen leken in duigen te vallen op de dag dat Bob Moses achter zijn bureau in elkaar zakte en op de leeftijd van 57 aan een hartaanval overleed.

Wat overbleef, waren enkel de onbetaalde rekeningen en de vaste lasten van het kantoor die gewoon doorliepen, zonder dat er ook maar één rechtszaak van betekenis in het verschiep lag. Nu Bob er niet meer was, namen de cliënten kennelijk aan dat het kantoor gesloten was. Joshua werkte inmiddels drie weken in zijn eentje en er kwamen nauwelijks nog telefoontjes binnen.

Hij pakte een volgende stapel mappen uit de kast, liep ermee naar de andere kant van het kantoor en legde ze in een doos. Nadat hij zijn partners spullen in dozen had gedaan, zou hij die naar Bobs vrouw brengen. Het ging naar omstandigheden goed met haar, maar sinds Bobs dood gebeurde het vaak dat Joshua, als hij ’s avonds thuiskwam, haar aan zijn keukentafel aantrof, waar ze met zijn eigen lieve Helen zat te praten, beiden met tranen in hun ogen.

Arme Betty.

Ik weet dat hij nu op een betere plek is, God, maar waarom? Er was nog zo veel te doen voor hem...

WEES STERK, JOSHUA.

Wees sterk? Dat antwoord leek hij de laatste tijd steeds vaker van God te krijgen en hij vond het een nogal vreemd advies. Hij *was* toch sterk? Hij was niet ingestort en had ook niet ge-

weigerd zijn bed uit te komen. Nee, hij was sinds de begrafenis elke dag naar kantoor gegaan, ook al was er nog steeds geen enkele aanvraag of zaak binnengekomen. Hij had onderzoek gedaan naar mogelijke aanklachten, had talloze telefoontjes gepleegd en brieven geschreven, maar tevergeefs.

Het was duidelijk: als hij niet snel aan nieuwe zaken kon komen, kon hij het kantoor wel sluiten. En dan moest hij de werkelijkheid onder ogen zien dat hij op 56-jarige leeftijd net zo hard op zoek naar een nieuwe baan moest als toen hij net was afgestudeerd als advocaat. Onwillekeurig lachte hij schamper en schudde zijn hoofd.

Wees sterk?

Bob en hij hadden dertig jaar als procederend advocaat gewerkt bij Jones, Garner & Schmidt voor ze de handen ineensloegen en samen dit Instituut voor Godsdienstvrijheid opzetten. Ze hadden lovenswaardige doelen met het Instituut, en er zaten andere positieve kanten aan de stap die ze zetten: niet meer elke dag op en neer reizen naar de grote stad, extra tijd overhouden voor spelletjes en barbecues als een van de kinderen thuis was, meer tijd in het stadje doorbrengen waarvan ze hielden. Joshua voelde de tranen achter zijn ogen branden en hij knipperde ze verwoed weg toen hij eraan terugdacht hoe zijn partner ineens veel levenslustiger leek bij het idee dat hij meer tijd zou krijgen voor zijn vrouw.

En voor Faith.

Joshua kreeg een brok in zijn keel en hij schraapte zijn keel om die kwijt te raken. Hoezeer hij zelf zijn vriend en collega ook miste, Bobs dochter Faith miste de man nog veel meer. Zeker nu, nu het eigenlijk...

Hij kon de gedachte aan Faith niet verdragen, aan hoe moeilijk ze het had met het overlijden van haar vader. Daarom gingen zijn gedachten terug naar hoe het allemaal was begonnen, naar begin jaren zeventig. Naar het jaar waarin hij in dienst was gekomen van het advocatenkantoor in de grote stad, het jaar

waarin Helen en hij met hun twee dochtertjes naar Bethany waren verhuisd, het mooiste stadje in de hele wereld. Bob, Betty en hun dochters volgden twee jaar later hun voorbeeld en de twee gezinnen leken vanaf dat moment bijna familie van elkaar. Joshua en Bob plaagden elkaar er wel eens mee dat ze enkel door vrouwen omringd waren.

‘Dat wij tweeën niet één zoon hebben, dat is toch ongelooflijk?’ zei Bob dan verbaasd en wierp zijn armen in de lucht.

De herinneringen verbleekten. Joshua droeg een stapel boeken door het kantoor en vulde de doos ermee tot die vol was. Terwijl hij dat deed, liet hij zijn blik over de portretten aan de wand gaan. Bob Moses en Joshua Nunn, advocaten. *We waren de gelukkigste kerels van heel Bethany, Bob*, dacht hij.

Maar nu was alles anders. Bob was er niet meer. Joshua’s dochters waren allebei getrouwd en woonden een paar uur rijden bij hen vandaan. En Bobs oudste dochter woonde in Chicago. Van de kinderen was alleen Bobs jongste dochter, Faith, nog thuis. Hoewel ze al 29 was, was ze nog niet getrouwd en probeerde ze haar weg te vinden in een wereld die maar weinig steun bood, zeker nu ze dat zo nodig had. Vanuit Bethany reed ze dagelijks een kwartier naar de lokale afdeling van de televisiezender WKZN, in Philadelphia, waar ze het nieuws laat op de avond presenteerde. Joshua zag nog voor zich hoe ze er een paar weken geleden op haar vaders begrafenis uit had gezien: lang, blond haar en lichtblauwe ogen met een afwezige blik. Een prachtige meid, en al een hele beroemdheid.

Ze had een heel nauwe band met haar vader gehad.

Bob had er niet veel over gepraat, maar Joshua wist dat het onder andere vanwege Faith was geweest dat hij in Bethany wilde gaan werken. ‘Ik maak me zorgen over haar,’ zei Bob af en toe. ‘Ze heeft het niet gemakkelijk.’

Het plan om een advocatenkantoor op te zetten in Bethany leek in alle opzichten alleen maar voordelen te hebben. Ze konden uit het dynamische, stressvolle kantoor van Jones, Garner &

Schmidt stappen en vanuit een gehuurde kantoorruimte midden in het leuke centrum van het stadje gaan werken, op nog geen paar minuten rijden van hun huizen in de wijk Maple Heights. Ze konden urenlang rechtszaken voorbereiden en de strategie ervoor bepalen, en verhalen uitwisselen over die goede oude tijd, toen ze nog meededen aan de veldloopcompetitie van de middelbare scholen in Philadelphia, of hoe ze soms tegenover elkaar kwamen te staan als ze in verschillende debatteergroepen zaten.

Bob was zo zelfverzekerd, zo vol energie en passie, en hij was er volledig van overtuigd geweest dat God hen leidde bij het oprichten van dit nieuwe advocatenkantoor. De zegen op hun werk die ze vanaf het allereerste begin hadden ervaren, bewees wel dat Bob gelijk had.

Joshua knielde en trok de rol breed plakband over de flappen van de volle doos.

‘Pensionering is voor oude mensen.’ Joshua kon Bobs stem in gedachten nog horen toen hij dat luid in het kantoor had gezegd. ‘We kunnen dit advocatenkantoor nog wel een jaar of twintig draaiende houden.’ En met een glimlach op zijn gezicht was hij verdergegaan: ‘En denk eraan, Joshua... als God leidt, voorziet Hij ook.’

De herinnering verdween naar de achtergrond en maakte plaats voor twijfel. Joshua stopte even, keek uit het raam naar de bomen langs Main Street die nog volop in het blad stonden. *Waarom leidt U ons eerst hierheen, laat U ons onze vaste baan opzeggen... om mij dan alleen achter te laten? Hoe kan ik nu voor een vast inkomen zorgen voor Helen? En voor Faith?*

JOSHUA, LUISTER NAAR MIJ, MIJN ZOON. JE BENT NIET ALLEEN...

De stem klonk zo duidelijk en beslist als maar kon en herinnerde Joshua er weer aan dat hij nog steeds een relatie had met een machtige God, een relatie die zijn enige drijvende kracht was in het leven. Hij opende een volgende lege doos en kwam moeizaam overeind. Als Bobs spullen eenmaal opgeruimd wa-

ren, kon hij misschien op zoek gaan naar een nieuwe partner. Iemand die niet in de eerste plaats uit was op zoveel mogelijk geld verdienen. Joshua snoof bij de gedachte. Hoeveel kans was er dat er zo iemand zou zijn? De situatie was uitzichtloos.

En er was nog iets.

Nu Bob er niet meer was, vroeg Joshua zich af of hij het zelf eigenlijk wel aankon om voor de vrijheid van godsdienst te strijden. Bob was de extroverte persoon geweest, de advocaat met flair en stijl en overtuigingskracht. En Joshua? Die was enkel een eenvoudige man die God meer dan wat of wie ook liefhad. Een man wiens pleidooien in de rechtbank kort en bondig en oprecht waren, maar niet zo indrukwekkend dat ze opvielen. Bob had tijdens een lunch met cheeseburgers en frites diepzinnigere dingen gezegd dan Joshua ooit in een rechtbank had gedaan. Joshua had ervan genoten om bij bijna elke zaak naast Bob Moses te mogen staan. Maar zonder hem?

Hij was een en al twijfel.

Joshua ging op de eerste de beste stoel zitten en liet zijn hoofd hangen. Wat moest hij nu? Teruggaan naar Jones, Garner & Schmidt was geen optie. Hij had nog zijn pensioenfonds, dus financieel gezien zat het wel goed. Maar nu Bob er niet meer was, leek het wel of Joshua zijn gevoel van richting kwijt was. Hij keek om zich heen, nam in zich op hoe Helen en Betty de planten zo hadden neergezet dat de ramen aan drie kanten het licht binnenlieten dat de ruimte vulde. Joshua sloot zijn ogen. *Dit was Bobs droom, God. Vertel me alstublieft of ik die los moet laten.*

ZOALS IK BOB MOSES HEB BIJGESTAAN, ZO ZAL IK OOK JOU BIJSTAAAN. IK ZAL NIET VAN JE ZIJDE WIJKEN EN JE NIET VERLATEN.

Joshua liet de gedachte die in hem was opgekomen tot zich doordringen. Natuurlijk: God zou hem bijstaan. Maar hoe zat het met het advocatenkantoor? En de droom om tegen tirannieke krachten te strijden die erop uit waren de godsdienstvrijheid om zeep te helpen?

Plotseling voelde Joshua zich vermoeder dan hij wekenlang was geweest. Hij legde zijn armen op zijn bureau en liet met gesloten ogen zijn hoofd erop rusten. *Zoals Ik Bob Moses heb bijgestaan... Zoals Ik Bob Moses heb bijgestaan... Zoals Ik Bob Moses heb bijgestaan...* Joshua herinnerde zich de twee rechtszaken die Bob en hij samen voor hun rekening hadden genomen en hoe God hen inderdaad had bijgestaan en hun de overwinning had geschonken. Hoe de zaken hen meer bekendheid hadden gegeven en hen op de kaart hadden gezet bij bepaalde politieke groeperingen in Philadelphia en omgeving. *Maar dat was toen, God. Nu sta ik er alleen voor. Ik kan dit niet in mijn eentje.*

WEES STERK EN STANDVASTIG. JIJ ZULT HET VOLK DAT IN DEZE STAD WOONT LEIDEN EN ZE ZULLEN HET LAND BEËRVEN.

Joshua kneep zijn ogen nog meer toe. *Hebt U het tegen mij, God? Zal ik de inwoners van de stad leiden zodat ze het land beërven?* Hij schudde zijn hoofd, alsof hij die vreemde woorden van zich af wilde schudden. Het kwam waarschijnlijk door slaapgebrek. Misschien had hij wel iets onder de leden. Vandaar wellicht ook die zwaarmoedigheid en vermoeidheid.

Het land beërven? Hij kon nog niet eens één rechtszaak toegewezen krijgen, laat staan een land beërven.

Maar voor hij op kon staan, hoorde hij een stem. Niet enkel een gedachte dat God iets tegen hem zei, als een fluistering in zijn hart, maar een hoorbare stem.

WEES VASTBERADEN EN STANDVASTIG, JOSHUA. EN HOUD JE VÓÓR ALLES VASTBERADEN EN STANDVASTIG AAN DE WET WAARIN MIJN DIENAAR BOB MOSES JE HEEFT ONDERWEZEN. HOUD JE DAAR ALTIJD AAN EN WIJK ER OP GEEN ENKELE MANIER VAN AF, OPDAT JE IN ALLES WAT JE DOET ZULT SLAGEN.

Joshua ging rechtop zitten en keek met grote ogen om zich heen. Het zweet brak hem uit. De dozen stonden niet langer her en der door de kamer verspreid, maar keurig opgestapeld bij de deur. Een van de portretten aan de muur zag er anders uit. In plaats van een foto van Bob hing er nu een portret van een

jongere man, iemand met een boze blik in zijn ogen en een knap gezicht met scherpe gelaatstrekken. *Wat was er aan de hand?*

‘Als... als U dat bent die iets tegen me wilt zeggen, God... ik wil vastberaden voor U zijn.’ Joshua keek het kantoor rond, maar het raam bood niet het vertrouwde uitzicht. Hij zag buiten enkel een gouden licht dat bijna te fel voor zijn ogen was. Zijn hart begon sneller te slaan. ‘Ik... ik kan het niet alleen...’

MAAR IK HEB JE TOCH OPDRACHT GEGEVEN?

Joshua bleef doodstil op zijn stoel zitten toen de stem opnieuw klonk. Een luide stem, die de kamer verwarmde zoals Joshua's auto op een koude winterdag kon opwarmen.

WEES VASTBERADEN EN STANDVASTIG, LAAT JE DOOR NIETS WEERHOUDEN OF ONTMOEDIGEN, WANT WAAR JE OOK GAAT, DE HEER, JE GOD, STAAT JE BIJ. HOUD JE AAN DE OPDRACHT DIE BOB MOSES, DIENAAR VAN DE HEER, JE GEGEVEN HEEFT. GOD ZAL JE VREDE SCHENKEN EN JE DIT GEBIED GEVEN. HIJ GEEFT JE DE OVERWINNING OVER DE JORDAAN EN ZAL JE HET LAND IN HANDEN GEVEN.

Joshua sloeg een paar keer met zijn handpalm tegen zijn hoofd. Had hij een beroerte of zo? Nee, misschien was het een oorontsteking, iets wat klanken omzette in zinnen terwijl hij in zijn eentje in het kantoor zat. Plotseling was er een lichtflits, en toen zag hij hem staan.

In de hoek van de kamer, voor Bobs oude boekenkast, stond een man met een schitterende wapenrusting, een man met ogen die een fel licht uitstraalden. Een gouden man, zoals Joshua nooit eerder had gezien. Hij hield zijn adem in en zijn mond viel open toen de man zijn zwaard trok. Joshua's tanden klapperden en hij beefde tot in zijn vingertoppen. Maar heel diep vanbinnen wist hij dat hij geen gevaar liep. Hij kon deze man vertrouwen.

Hij stond op en liep met knikkende knieën naar de soldaat toe. ‘Bent u... bent u een vriend of een vijand?’ dwong Joshua zichzelf te zeggen en vervolgens wachtte hij stijf en star af, alsof zijn voeten in beton gegoten zaten.

‘Geen van beide, ik ben de aanvoerder van het leger van de Heer.’

Joshua merkte dat hij zijn ogen nog wijder opensperde. *Aanvoerder van het leger van de Heer?* Dus, dus... die man was een engel? Het was onmogelijk... maar wat voor andere verklaring was er? Joshua liet zich voorover vallen met zijn voorhoofd op de grond. Met gesmoorde stem wist hij uit te brengen: ‘Welke boodschap heeft mijn Heer voor mij?’

De vredige soldaat bekeek Joshua een ogenblik. ‘Trek je schoenen uit, Joshua, want de plaats waarop je staat, is heilig.’

Onmiddellijk begon Joshua aan zijn veters te prutsen, trok ze los en deed zijn schoenen uit, waarna hij ze netjes naast elkaar neerzette met de neuzen naar Bobs boekenkast gericht. Wie was deze man en waar was hij vandaan gekomen? Als dit een engel was, wist hij dan meer over Bob? Had hij met hem gesproken? Was dit Gods manier om Joshua’s aandacht te trekken? En dat vreemde licht buiten dan, en die onbekende foto aan de muur?

Maar voor hij de honderden vragen kon stellen die in hem opkwamen, ging de telefoon. Joshua stak zijn hand uit, maar niets lag nog op de plaats waar het hoorde te zijn.

De telefoon ging nog een keer en nog een keer, tot Joshua overeind schoot, zijn ogen opende en met een droge mond en bonkend hart bleef zitten. Zijn ademhaling was snel en hij keek om zich heen, verbaasd over wat hij zag.

De man was verdwenen. Op zijn plaats stonden alle dozen en stapels papieren en boeken er weer die er een paar minuten eerder ook hadden gestaan. Zijn blik schoot vliegensvlug naar de foto’s aan de muur en hij zuchtte opgelucht. Bobs foto hing er weer en er was geen enkel teken meer van de boze jongeman wiens foto er net nog had gehangen.

Joshua herinnerde zich de stem en wat die gezegd had. Welk land? Hoe kon God hem nu de Jordaan over laten steken en hem de overwinning geven over een rivier die duizenden kilometers ver weg lag?

Hij snapte er helemaal niets meer van.

De telefoon ging weer en Joshua schrok van het geluid. Hij voelde wat speeksel bij zijn mondhoek en veegde dat met de rug van zijn hand weg terwijl alles opeens glashelder werd. Hij had geen stem gehoord en hij had ook geen bezoek gehad van de aanvoerder van het leger van de Heer. Natuurlijk niet.

Hij was gewoon in slaap gevallen en had het allemaal gedroomd.

Hij stak zijn hand uit naar de telefoon en nam op. ‘Instituut voor Godsdienstvrijheid, u spreekt met Joshua Nunn.’

‘Gelukkig, je bent dus op kantoor.’ Het was Frank Furlong, de burgemeester van de stad. Joshua zakte tegen de rugleuning van de stoel en probeerde rustig door te ademen in de hoop dat zijn hartslag weer normaal werd. Hij was al twintig jaar bevriend met Frank.

‘Ja... sorry, ik was even bezig. Wat kan ik voor je doen, Frank?’

Het bleef even stil aan de andere kant. ‘Ik heb vandaag iets gehoord, misschien is het iets groots, maar het kan ook evengoed niets voorstellen. Toch wil ik er graag met je over praten. Kun je morgen met me lunchen?’

Joshua was nog steeds bezig met het beeld van de gouden soldaat en de klank van een luide stem zoals hij nooit eerder had gehoord. ‘Morgen is het zaterdag. Kan het niet wachten?’ Hij had met Helen afgesproken om naar het meer te rijden voor een middagje vissen. Hij vermoedde dat ze het over zijn werk zouden gaan hebben en over hoe het nu verder moest, zeker nu het erop leek dat het advocatenkantoor het niet zou gaan redden.

Maar de burgemeester aarzelde opnieuw. ‘Het is iets heel groots, Joshua. Als het echt doorgaat, zal ik dat maandag horen en dan hebben we je hulp nodig. Jij zult feitelijk de hoofdadvocaat zijn.’ Hij zweeg een moment. ‘Morgen om twaalf uur, oké? Bij Alvin’s op Walnut Street.’

De mist in Joshua’s hoofd was nog niet opgetrokken, maar hij

hoorde wel aan Franks stem hoe dringend het was. Helen en hij konden er ook wel een andere keer opuit trekken. ‘Ik zorg dat ik er ben.’

Hij verbrak de verbinding, staarde naar de telefoon en dacht na. Wat kon er nou in vredesnaam zo dringend zijn? Wat het ook was, het had te maken met de stad Bethany en Frank wilde hem als hoofdadvocaat. Het gaf hem een sprankje hoop. Was dit het antwoord waarom hij had gebeden? Zou God dan toch willen dat hij het kantoor aanhield? Hij dacht hierover na toen hij plotseling voelde hoe koud zijn voeten waren.

Met een frons keek hij naar zijn voeten. Hij had alleen zijn sokken aan. Wat was hier aan de hand? In zijn droom had hij zijn schoenen uit moeten doen omdat hij op heilige grond stond, maar dat was alleen maar een droom geweest. Toch? Maar waar waren zijn schoenen dan? Hij keek het kantoor rond en zag ze een paar meter verderop staan.

Netjes naast elkaar, met de neuzen naar Bobs boekenkast gericht.

Jordan Riley ijsbeerde zelfverzekerd voor de rechter heen en weer, als een hongerig gekooid dier. Hij genoot ervan dat alle ogen in de zaal op hem gericht waren. Dit was zijn slotpleidooi en in de rechtszaal in New York waar het schouwspel zich afspeelde, had hij vaker rechtszaken gewonnen dan hij zich kon herinneren.

Hij was ervan overtuigd dat deze zaak ook zo zou aflopen.

‘Ten slotte, Edelachtbare, is het zo dat meneer Campbell het schoolbeleid volledig naast zich heeft neergelegd door onder schooltijd met een leerling te bidden.’ Jordan pakte een document van zijn tafel en zocht het onderstreepte gedeelte op. ‘Bladzijde vier, paragraaf dertien stelt duidelijk dat een leerkracht die de bestaande scheiding tussen kerk en staat naast zich neerlegt, op staande voet ontslagen wordt.’

Jordan legde het vel papier weer neer en keek strak naar de eenvoudige man aan de andere kant van de rechtszaal. Aan beide zijden van de man stonden gefrustreerde advocaten van de onderwijsvakbond, maar hij zelf zag er rustig, bijna sereen uit. Alsof hij niet begreep wat de gevolgen waren van wat er stond te gebeuren. Of misschien geloofde hij, met dank aan het misleidende geloof in een almachtige God, dat deze strijd op wonderbaarlijke wijze in zijn voordeel beslist zou worden.

Bittere gevoelens, die hem net zo vertrouwd waren als zijn eigen naam, borrelden in Jordan op, namen bezit van zijn hart. *We zullen nog wel eens zien wat jouw God dit keer voor je doet.*

Hij keek de rechter opnieuw aan en gebaarde naar de verdiger. ‘De leden van religieus rechts trachten dit land helaas dag na dag steeds meer voor zich te winnen, Edelachtbare. Hun agenda is wel duidelijk: ze proberen iedereen in hun omgeving door evangelisatie zo ver te krijgen dat ze net als zij gaan denken.’ Jordan deed een aantal stappen in de richting van de rustige docent en gebaarde naar hem. ‘Edelachtbare, het gevaar is duidelijk. Als we toestaan dat mensen als meneer Campbell het denken van onze jeugd beïnvloeden, raken we de vrije samenleving kwijt waarvoor onze voorouders hebben gestreden. In plaats daarvan krijgen we een cultuur van robots waarin een of ander mystiek geloof in een God die niet bestaat het voor het zeggen heeft. Menselijke robots zonder mededogen met anderen die van hen verschillen. Robots die haat prediken ten opzichte van mensen met een andere levensstijl of religie. En dit alles onder het mom van openbaar onderwijs?’ Jordan wachtte even. ‘Het is een karikatuur van de werkelijkheid, en wel van de beangstigendste soort, Edelachtbare.’

Campbells advocaten schoven onrustig heen en weer, keken aandachtig naar hun aantekeningen en vermeden oogcontact met hun cliënt. Jordan kon een glimlach nauwelijks onderdrukken. Zelfs Campbells eigen advocaten konden al voorspellen welke kant het op ging. De zaak was zo goed als beslist. Wat nog restte, was de overwinning vieren.

‘Om die reden is het mijn aanbeveling dat het schoolbestuur meneer Campbell ontslaat, omdat zijn gedrag in strijd is met de scheiding van kerk en staat die in ons land geldt. Hiermee maakt deze rechtbank ook andere docenten en andere school-districten duidelijk dat gebed, hoe eenvoudig ook, niet is toegestaan in ons openbaar onderwijs.’ Hij knikte. ‘Ik dank u wel, Edelachtbare.’

Jordan ging weer zitten en keek toe hoe een van Campbells advocaten nogal zwakjes het woord nam. De man zette zijn bril recht en kuchte. ‘Ons standpunt in deze kwestie, Edelachtbare, is

natuurlijk de kwestie van de vrijheid.’ Hij keek naar zijn aantekeningen. ‘Vrijheid van meningsuiting en vrijheid van godsdienst.’

Jordan sprong meteen overeind: ‘Bezwaar, Edelachtbare.’ Hij glimlachte op een bijna neerbuigende manier. ‘De vrijheid van godsdienst van meneer Campbell heeft nooit ter discussie gestaan. Niemand heeft tegen hem gezegd dat hij niet mag bidden. Hij mag alleen niet in een openbare school met een leerling bidden.’

De rechter – een wat koel ogende vrouw van achter in de veertig die, op zijn zachtst gezegd, maar beperkt geduld had met religieus rechts – knikte gedeceerd. ‘Bezwaar aanvaard.’ Ze wierp Campbells advocaat een neerbuigende blik toe. ‘Blijft u bij de kwestie waarom het draait, alstublieft.’

De man leek niet zeker van zijn zaak. ‘Jazeker, Edelachtbare.’ Hij richtte zijn blik weer op zijn aantekeningen en Jordan keek naar de leraar, die nog steeds rustig achter de tafel zat. *En waar is je God nu, Campbell? Er blijft geen spaan van je heel.* Jordan genoot van die gedachte. Weer een wereldverbeteraar minder die het landschap van de Amerikaanse cultuur probeerde te veranderen op grond van een geloof dat net zo weinig inhield als het geloof in de kerstman.

Jordan werd opeens overvallen door een beeld van zichzelf als dertienjarige jongen, toen hij in gebed neerknielde terwijl de tranen over zijn gezicht stroomden en –

Heel even verlangde Jordan er diep vanbinnen naar om weer dat kind van toen te zijn, maar hij knipperde verwoed met zijn ogen en het beeld verdween.

Campbells advocaat vermande zich eindelijk en begon te spreken. ‘Eh... nou... ehm, Edelachtbare, onze verdediging zal zich volledig op de vrijheid van meningsuiting van meneer Campbell richten.’

De man keek naar zijn collega en Jordan kreeg bijna medelijden met hem. Geen van de advocaten van de nationale onderwijsvakbond die hij kende, wilde graag een docent verdedigen

in een rechtszaak die om godsdienst draaide. Het juridisch team was er duidelijk niet goed op voorbereid en aangezien ze om de paar minuten op hun horloge keken, had hij wel door dat ze niet konden wachten om weer naar hun kantoor terug te keren.

‘Edelachtbare, u zult zich herinneren dat de leerling met wie meneer Campbell zat te bidden, net de dag ervoor haar beste vriendin had verloren bij een auto-ongeluk.’

Jordan onderdrukte een huivering, maar onwillekeurig kwam weer bij hem boven hoe het was om een verdriet te voelen dat nooit meer weg zou gaan. Bidden na de dood van een vriend of vriendin deed meer kwaad dan goed. Hoe kon het meisje verder leven in het besef dat God – aangenomen dat er een God was – besloten had om haar vriendin niet te redden?

Campbells advocaat praatte maar door en door en Jordan wierp opnieuw een blik op de leraar. Hoezeer hij ook verafschuwde wat de man had gedaan en wat hij vertegenwoordigde, toch moest Jordan toegeven dat hij sympathiek overkwam. En bovendien was er iets in Campbells ogen te lezen dat hem bekend voorkwam. Waar had hij eerder van die ogen gezien?

Er kwam weer een beeld bij hem boven en zijn maag kromp samen toen hij het zich herinnerde. Lang geleden, heel lang geleden, waren dat de ogen geweest van een man die hij vertrouwde, een man van wie hij hield als een vader, een man die tegen hem gelogen had.

Jordan dwong zichzelf bij het heden te blijven en hield zich voor dat hij zijn aandacht bij het proces moest houden. Dit was niet het moment om terug te denken aan de moeilijkste periode van zijn leven. Toen mensen voor hem hadden gebeden en toen zijn moeder...

‘En dus, Edelachtbare, vragen we u om rekening te houden met de geest van de wet bij deze zaak.’ Het klonk alsof Campbells advocaat het meende. ‘De gedaagde ging zijn klas niet in gebed voor en hij gaf ook geen les over het gebed in het klaslokaal. Hij deed daarentegen iets wat als vanzelf gaat bij iemand van zijn

geloof. Hij bad met een leerling die zo te zien gebed nodig had.’ De advocaat legde de blaadjes met zijn aantekeningen in een andere volgorde en wierp een laatste blik op de rechter. ‘Dank u wel, Edelachtbare.’

De rechter schoof meteen haar stoel achteruit en boog zich naar voren naar haar microfoon. ‘Ik schors de zitting voor tien minuten zodat ik de informatie kan evalueren. Daarna keer ik terug met mijn vonnis.’ Ze tikte met haar hamer op tafel en verliet de zaal door de deur achter haar stoel.

Jordan merkte dat hij naar Campbells advocaten bleef kijken, zag hoe ze met sombere, samengeknepen ogen met hun cliënt fluisterden en hun hoofd schudden. Hij keek weer naar de map die op tafel voor hem lag. Waarom voelde hij zich zo tot Campbell aangetrokken? Die man verdiende het dat hij zijn baan verloor. En echt, wat voor straf de rechtbank hem ook op mocht leggen, het zou nooit genoeg zijn om de schade te herstellen die die leerling had opgelopen. Ze had Campbell vertrouwd. Hij was een volwassene, een docent nota bene, en het meisje maakte duidelijk een van de moeilijkste tijden van haar leven door. Nu had ze slechts twee mogelijkheden: de geloofsleugen voor waarheid aannemen, of voor altijd het litteken meedragen dat God niets voor haar vriendin had gedaan. En bij dat laatste zou ze er waarschijnlijk ook aan twijfelen of Hij wel echt bestond. Jordan wist waartoe dat leidde en die weg wilde hij nooit meer op gaan.

‘Geweldig gedaan, Riley.’ De hand op zijn schouder was die van Peter T. Hawkins, de directeur van de organisatie voor Urgente Universele Rechten, beter bekend als UUR. Het juridisch team daar kon zich meten met elke andere burgerrechtenorganisatie die streed tegen religieus rechts. Jordan werkte al bijna zes jaar voor UUR en werd als een briljante jongeman gezien die zo veel talent had, dat zijn meerderen al begonnen te kwijlen als ze aan de zaken dachten die ze door zijn toedoen nog zouden gaan winnen.

‘Dank u wel,’ glimlachte Jordan. ‘Het ziet er goed uit voor ons.’

‘Weer een succes.’ Hawkins sloeg zijn armen over elkaar en glimlachte breed naar Jordan. De senior advocaat was vroeger een briljant pleiter geweest en was nu slechts af en toe aanwezig bij de slotpleidooien van zaken waarbij zijn advocaten betrokken waren. Het werd als een eer gezien als hij kwam opdagen en hij was vaak aanwezig bij Jordans zaken.

Hawkins schudde zijn hoofd. ‘Het lot was ons gunstig gezind de dag waarop we je in dienst namen, vriend. Tegen de tijd dat je met de Jezusfreaks van dit land hebt afgerekend, zullen ze heimelijk diep in de nacht in schuren bijeenkomen en dan zal bidden niet meer zijn dan een bepaalde geestesgesteldheid. Ik zeg je, Riley: jij hebt talent. We hebben grote plannen met je, echt grote plannen.’

De herinnering van heel lang geleden aan het gezicht van een man, van ogen vol medeleven en een stem die zachtjes bad, kwam weer boven bij Jordan, maar hij duwde die gedachten gelijk weg. Dit was niet het moment om door het verleden verzwoegen te worden, niet nu zijn loopbaan in een stroomversnelling raakte. ‘Dank u wel.’

De rechter kwam weer binnen en ging achter haar tafel zitten. Ze tikte met haar hamer tot iedereen zweeg. De glimlach op Hawkins’ gezicht verdween en maakte plaats voor een gepast ernstige uitdrukking terwijl hij naast Jordan ging zitten. ‘Daar gaan we,’ fluisterde hij.

‘Stilte. Ik ben tot een besluit gekomen in de zaak van de organisatie Urgente Universele Rechten tegen het schooldistrict van New York.’ De rechter bladerde door een stapel papieren en keek naar Campbell. ‘Het gaat in deze zaak niet over emoties, meneer Campbell. En ook niet over auto-ongelukken of verdrietige leerlingen. Het gaat over gehoorzaamheid aan opgelegde regels.’ Ze zuchtte en Jordan kon de geur van de overwinning al ruiken. ‘U bent in dienst van de overheid en u wordt door de staat betaald om de kinderen van deze staat te onder-

wijzen. De regels zijn, zoals meneer Riley al stelde, in deze kwestie heel duidelijk: een docent mag niet met een leerling bidden, want dat is in strijd met de scheiding van kerk en staat.’ Ze leunde achterover en hield haar hoofd schuin. ‘De consequenties worden ook duidelijk aangegeven. En omdat u besloten hebt om de regels naast u neer te leggen, kan ik niet anders dan hetgeen meneer Riley aanbeval over te nemen. Ik zal het schooldistrict van New York opdracht geven om u op staande voet te ontslaan.’

Het was opwindend voor Jordan dat hij weer een overwinning had behaald, maar in plaats van opgetogen te zijn, keek hij over zijn schouder naar Campbell. De man boog zijn hoofd een moment. Jordan be kroop het onbehaaglijke gevoel dat de teleurstelling niet meer dan een hobbel was op de weg die Campbell in zijn leven bewandelde. De man keek plotseling op en glimlachte naar de rechter, met in zijn ogen nog steeds die verontrostende vredigheid.

Snapt hij het dan niet? Niemand zal hem nu ooit nog een baan geven. Jordan wilde de man het liefst door elkaar schudden, hem dwingen het geloof af te zweren waardoor hij in de problemen was geraakt. Maar Campbell leek juist zelfverzekerder dan ooit.

Zo zagen zijn opponenten er vaker uit als ze een nederlaag hadden geleden in de rechtbank, en het verbijsterde Jordan.

De zitting was voorbij en Hawkins schudde hem enthousiast de hand, klopte hem op zijn schouder en vertelde hem dat hij een super advocaat was. Terwijl hij dat deed, kwam er een handvol plaatselijke verslaggevers om Jordan heen staan die hem commentaar wilden ontfutselen. Hij schonk er geen aandacht aan. Zijn ogen bleven strak gericht op Campbell en hij zag hoe de man opstond en zijn twee advocaten de hand schudde. Vervolgens liep hij naar de publieke tribune en omarmde een knappe vrouw die met tranen in haar ogen naar hem keek. Campbell legde zijn hand langs haar gezicht en streelde haar wang met zijn duim. Hij boog zijn gezicht dicht naar haar toe. Jordan wist niet

wat hij tegen haar had gezegd, maar nu glimlachte ze en knikte als reactie. Ze legde haar armen om zijn nek en drukte hem tegen zich aan.

Het lijkt een aardig echtpaar...

Ze bleven langer met de armen om elkaar heen staan dan gebruikelijk en Jordan voelde een knoop in zijn maag. Ze stonden samen te bidden. De woede verspreidde zich door zijn lichaam, maakte dat zijn hart sneller begon te slaan en zijn maag verkrampte. Kijk nou toch, na wat de grootste tegenslag in hun leven moest zijn, stonden ze te bidden! Te praten met de God die hen in de steek had gelaten en te vragen om... ja, om wat? Ander werk als vervanging voor de baan die Campbell net was kwijtgeraakt? Dat er geld uit de hemel zou vallen? Wat had hij eraan om nu te bidden, terwijl het gebed hem juist alles had gekost?

‘Meneer Riley... meneer Riley...’ Jordan draaide zich om naar de verslaggevers, met de ontspannen glimlach op zijn gezicht waarmee hij, zoals hij wist, de volgende dag in de *New York Times* zou staan. Hawkins had hem van meet af aan verteld dat alles om imago draaide, en Jordan was er trots op dat hij meehielp om de naam van het advocatenkantoor hoog te houden. ‘Meneer Riley, wat betekent deze uitkomst voor docenten in heel de staat?’

Jordan wilde net antwoorden toen hij vanuit zijn ooghoek zag hoe Campbell en de vrouw, met de armen om elkaar heen, de zaal verlieten. *Ik weiger om me rot te voelen.* Hij keek recht in de camera’s. ‘Deze uitkomst laat elke leerkracht in Amerika weten dat we niet zullen toelaten dat docenten een openbaar leslokaal gebruiken om onschuldige kinderen hun geloof op te leggen.’

De vragen gingen nog een half uur lang door, lang nadat Hawkins naar hem geknipoogd had voor hij door de dubbele deuren verdween. Toen het persmoment voorbij was, stopte Jordan een grote stapel papieren in zijn aktetas en liep naar zijn glanzende witte Lexus op de parkeerplaats. Het was inmiddels kwart over vier en hij had die avond een afspraakje met Ashley

Janes, het bekende fotomodel met het volmaakte gezicht dat hij vorig jaar tijdens een bedrijfsetentje had leren kennen. Ze vormde een welkome afleiding, maar ging te veel op in de jetsset waarmee ze omging en haar eigen populariteit en was daarom niet iemand voor de lange termijn.

‘Je bent leuk, Jordan,’ had Ashley hem gezegd nadat ze een paar keer met elkaar uit waren gegaan. ‘Net zo’n knappe verschijning om mee in het openbaar te verschijnen als ik voor jou ben.’

Op dat moment was haar opmerking als een klap in zijn gezicht overgekomen en speet het hem dat hij zich tot haar aangetrokken voelde. Maar sindsdien was hij gaan begrijpen wat ze bedoelde. Dat mooie uiterlijk was gewoon een van de aspecten die ze in elkaar waardeerden en omdat ze geen van beiden op zoek waren naar een vaste verbintenis, was de relatie die ze nu hadden ideaal.

Jordan gooide zijn tas op de achterbank en reed naar zijn appartement in het centrum van de stad, waar het landschap bestond uit een woud van vuile gebouwen, met altijd geronk en piepende remmen van verkeer op de achtergrond. Toch was dit precies wat Jordan wilde. De afleidingen die de stad hem bood, voorkwamen dat hij aan de spookbeelden uit zijn verleden dacht, spookbeelden waarvoor hij zijn hele leven al op de vlucht was.

Hij glimlachte. Na maandag zou hij één herinnering minder hebben om voor weg te vluchten.

Hij had zijn idee al met Hawkins gedeeld en nogmaals tijdens een algemene vergadering met de drie partners en de 21 advocaten van het kantoor. Ze waren allemaal enthousiast geweest over Jordans plan, en waarom ook niet? Een rechtszaak aanspannen tegen een klein conservatief stadje als Bethany in Pennsylvania, over iets wat al tientallen jaren eerder aangepakt had moeten worden, paste precies in hun straatje. En omdat het Jordans idee was geweest, kreeg hij toestemming om een paar dagen in Bethany door te brengen, zodat hij daar de aanklacht

kon indienen. Daarna zou hij de ambtenaren van de stad bij elkaar halen en kijken of ze eventueel bereid waren om tot een schikking te komen om zo een rechtszaak te vermijden.

En als dat niet lukte, zou de rechtszaak onvermijdelijk in heel het land met grote koppen in de kranten belanden. Triomfantelijke koppen. En een overwinning in Bethany zou hem heel erg helpen om het verleden en de dingen die jaren geleden zo vreselijk slecht waren afgelopen in die stad te vergeten.

Jordan nam de lift naar zijn appartement op de elfde verdieping. Het was een leuk gebouw, met beveiliging en een fitnessruimte waar Jordan elke ochtend om vijf uur gebruik van maakte. Hij pakte een glas ijskoud water, nam het mee naar de huiskamer en ging lui achterover zitten in een witte leren fauteuil. Het uitzicht vanuit zijn raam aan de voorkant was typisch voor de grote stad: geen lucht, alleen de hoekige muren en ramen van een handjevol gebouwen.

Jordan maakte zijn stropdas los. Nee, zijn appartement was totaal niet gezellig. Het was door interieurarchitecten ingericht, met leer, chroom en glas, zonder ook maar enig persoonlijk accent, geen foto's, geen prulletjes, niets. Gewoon een plek om tot rust te komen aan het eind van de dag en soms, als hij het niet langer kon onderdrukken, een plek waar hij zich afvroeg hoe het geweest zou zijn als...

Als zijn moeder die vreselijke zomer van 1985 niet overleden was. Als ze in leven was gebleven tot hij en zijn zusje hun opleiding hadden afgerond en ze onderdeel van hun leven was gebleven en ervoor had kunnen zorgen dat ze een echt gezin waren. Hoe het geweest zou zijn als God haar had laten leven, in plaats van...

Hij schudde zijn hoofd. Hoe zou het geweest zijn als de staat Heidi en hem niet in verschillende pleeggezinnen had geplaatst? Als ze zich, waar zijn zusje ook was en hoe ze nu als volwassene ook zou zijn, hem nog kon herinneren? En als hij zijn jeugd-vriendinnetje niet uit het oog verloren zou hebben, een prachtige

meid met blond haar en blauwe ogen die zo onschuldig waren als die van een baby?

Maar bovenal, hoe zou het zijn als er echt een God bestond die van hem hield?

Jordan nam een slok water en de vragen stopten. Als er echt een God bestond, dan was Hij onbetrouwbaar en onbekwaam. Of misschien wel duister en veroordelend, en sloeg Hij mensen naar willekeur neer. Want die zomer in Bethany had Jordan vurig gebeden, God gesmeekt zijn moeder te sparen en hij had de hele tijd geloofd dat God dat gebed zou verhoren. Maar Evelyn Riley was toch gestorven. In eerste instantie had Jordan geconcludeerd dat God niet in staat was geweest om zijn moeders ziekte te genezen. Later drong de waarheid tot hem door: of God bestond niet, of Hij schonk geen aandacht aan de gebeden van kleine jongetjes. En daarom had Jordan zijn pijlen op de rechtszaal gericht, vastberaden om alles wat er nog over was van de godsdienstige misleiding in de samenleving aan te pakken en gelovigen ertoe te dwingen hun overtuiging voor zichzelf te houden. En om de leugens aan het licht te brengen die ze verkondigden.

Daarom moest hij terug naar Bethany, om een zaak te vereffenen. Met God.

Hij stond op en bracht zijn glas naar de keuken. Ergens in zijn hart wist hij niet zeker of hij er al aan toe was om naar zijn geboortestad terug te gaan, om daar door de straten te lopen waar de oude Jordan, de naïeve, goedgelovige Jordan samen met zijn moeder gestorven was. Waar de persoon die hij vandaag de dag was, vol bitterheid, geboren was. De plaats waar hij de drie vrouwen was kwijtgeraakt die ooit de allerbelangrijkste personen in zijn leven waren geweest.

Zijn moeder, zijn zusje... en een meisje dat hij nooit echt had kunnen vergeten.

Een meisje dat Faith heette.

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal over vriendschap, vertrouwen en vechten voor waar je in gelooft

Het leven zit Jordan Riley niet mee. Na het verlies van zijn moeder, een opname in een pleeggezin en de vervreemding van zijn zusje, raakt Jordan verbitterd en verliest hij zijn geloof in God. Als volwassene zit hij nog steeds vol woede en spant hij een rechtszaak aan om een Jezusbeeld te laten verwijderen uit een park in zijn woonplaats.

De tegenpartij wordt aangevoerd door Jordans jeugd vriendin Faith. Als lokale nieuwspresentatrice zet zij zich in voor de inwoners van de stad. Faith wil het beeld, dat in haar jeugd een belangrijke rol heeft gespeeld, absoluut behouden. Ze komt hierbij lijnrecht tegenover Jordan te staan.

Kan Faith Jordan weer hoop geven? En kan haar geloof hem helpen om het zijne weer te vinden?

Karen Kingsbury is de absolute nummer 1 van de christelijke romanschrijvers in Amerika. Ze heeft al vele bestsellers op haar naam staan, waaronder haar populaire serie over de familie Baxter. *Met open armen* is een van Kingsbury's vele *standalones*.

KOK

ISBN 978 90 297 2752 5

9 789029 727525

www.kok.nl | NUR 302